

не давали пари за оръжие и други потреби. Ала и в тия случаи, дори когато чорбаджиите вжрвяли явно с турците, които заседавали в турския съвет, когато се наричали *ефендие*, Левски пак не прибегвал до крайни мерки против тях. Той предпочитал да се яви в кжщата им, да се открие, че той е апостола и да изложи плана си за освобождението на България. Той доверявал на себе си, на думите си, на правотата си, че ще трогне закоравелите, заблудените сърдца и ще ги увлече в комитетското дяло. И с този похват той сполучвал в повечето места. Чорбаджиите, макар неохотно, макар песимисти в добрия изход на дялото, се пак давали пари, кой по-малко, кой по-много. В Пловдив, Стара Загора, Казанлък, Търново, Русе и т. н. Левски посетил важни богаташи, дори познати туркофили чорбаджии, потисници на народа, закупници на данжците и десетжка, лихвари. Ненадейно той се явявал в кжщата им, прав или седнал на миндерлъжка, след обикновени разговорки повеждал въпрос за хала на народа и казвал: „чува ли сте, че някой си Васил Левски, разкалугерен дякон, ходел да основава комитети и да бунтува народа против султановото правителство? Аз съм същия този човек. Идете и ме предайте на турците!“ И конашките чорбаджии не само нищо не съобщавали на турците, макар минутка след това да са били при тях, ами изпровождали апостола с по 10, 20, 30, 50 лири в пазвата. Този успех пред чорбаджиите не се дължал само на стра-